

25-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - ৰাতি জাগি আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰা, দেহী-অভিমানী হোৱা, শ্ৰীমতে কয় পিতাৰ সমান
নিৰহংকাৰী হোৱা”

*প্ৰশ্ন:- শিৱবাবাৰ লগতে ব্ৰহ্মাৰ মত বহুত নামীপ্ৰামী - কিয়?

*উত্তৰ:- কিয়নো ব্ৰহ্মা বাবা হৈছে শিৱবাবাৰ এজনেই মুৰব্বী সন্তান। এওঁৰ নিজৰ মতৰ অহংকাৰ নাই। সদায় কয় -
তোমালোকে সদায় পিতাৰেই শ্ৰীমত বুলি ভাবিবা, ইয়াতেই তোমালোকৰ কল্যাণ। বাবাক চোৱা কিমান নিৰহংকাৰী,
মাতাসকলক কয় বন্দে মাতৰম্। মাতাসকল হৈছে জ্ঞান গংগা, শক্তি সেনা, তেওঁলোকক আগত ৰাখিব লাগে, মান
দিয়া উচিত। ইয়াত দেহ অভিমান আহিব নালাগে।

*গীত:- য' পিয়া কে সাথ হে' (যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে)...

ওম্ শান্তি। গীতৰ প্ৰথম শাৰীটি সন্তানসকলে শুনিলে। কোৱা হয় যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে...। কিন্তু একেলগে থকাৰ
প্ৰশ্নই নুঠে। যি পিতাৰ সন্তান হৈছে তেওঁলোক লগত আছেই। যি পিতাৰ হৈছে সেইসকল ব্ৰাহ্মণ য'তেই নাথাকক
তেওঁলোকৰ কাৰণেতো জ্ঞানৰ বৰ্ষা হৈয়েই থাকে। যিসকলে শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী হৈ পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰে- বাবা,
আমি সদাই পৰিত্ৰ হৈ থাকিম, জ্ঞান অমৃত ল'ম-তেওঁলোকৰ কাৰণেই জ্ঞানৰ বৰ্ষা। অমৃত কোনো জল নহয়, বিহৰ তুলনাত
জ্ঞানক অমৃত বুলি কোৱা হৈছে। গতিকে তোমালোক হৈছা পাণ্ডৱ সম্প্ৰদায়। যাদৱ সম্প্ৰদায়, কৌৰৱ সম্প্ৰদায়ৰ গায়ন আছে
নহয়- তেওঁলোকে কি কৰি আছে। তোমালোক পাণ্ডৱসকলৰ ওপৰত জ্ঞান অমৃতৰ বৰ্ষা। বাকী যি কৌৰৱ-যাদৱ আছে
তেওঁলোকৰ ওপৰত জ্ঞান অমৃতৰ বৰ্ষা নহয়। ইয়াকো সন্তানসকলে জানে- যাদৱ-কৌৰৱ বহুত। পাণ্ডৱ বহুত কম। গোৱাও
হয় ৰাম গ'ল, ৰাৱণ গ'ল... যাৰ বহুত সম্প্ৰদায় আছে। ৰাম সম্প্ৰদায় পাণ্ডৱ বহুত তাকৰীয়া। এয়া হৈছে পাণ্ডৱ চৰকাৰ,
শ্ৰীমতত চলোতা সকল। এয়া যেন ভগৱানৰ চৰকাৰ। কিন্তু গুপ্ত। তোমালোকে জানা যে আমি শ্ৰীমতত চলি ভাৰতৰ
বৈতৰণী পাৰ কৰি আছো। যি শ্ৰীমতত চলে তেওঁ নিজৰ বৈতৰণী পাৰ কৰে। যাদৱ আৰু কৌৰৱৰ ওচৰত কিমান মহল
আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ একোৱেই নাই। তিনি খোজ ভূমিও তোমালোকৰ নাই। সকলো তেওঁলোকৰ। ইয়াৰ
গায়নো আছে। যি তিনি খোজ ভূমিও পোৱা নাছিল তেওঁলোকেই বিজয় হ'ল আৰু বিশ্বৰ মালিক হৈ গ'ল। পাণ্ডৱ শক্তি
সেনা গুপ্ত। শাস্ত্ৰতো দেখুওৱায় জুৱা খেলিলে, পাণ্ডৱৰ ৰাজ্য আছিল আকৌ জুৱাত হেৰুৱালে, আচলতে ৰাজ্য বা জুৱা
খেলাৰ কথা নহয়। এইবোৰ সকলো মিছা। তোমালোক পাণ্ডৱ। শিৱবাবা হৈছে ৰুহানী পাণ্ডা (আত্মাৰ পথ প্ৰদৰ্শক)।
সন্তানসকলক ৰুহানী যাত্ৰা (আত্মিক যাত্ৰা) শিকাবলৈ আহিছে। এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ দ্বাৰা শ্ৰীমত দিয়ে। যেনেদৰে শিৱবাবাৰ
শ্ৰীমতৰ গায়ন কৰা হৈছে, তেনেদৰে ব্ৰহ্মাৰো গোৱা হৈছে কাৰণ শিৱবাবাৰ এজনেই মুৰব্বী পুত্ৰ। তেওঁৰ দ্বাৰা কিমান মুখ
বংশাৱলী ৰচা হয়। পৰিত্ৰতাৰ বন্ধন বান্ধি কয়- যিমানেই মোৰ মতত চলিবা সিমানেই ম'ষ্ট বিলৱেট্ (আটাইতকৈ মৰমৰ)
হ'বা। তোমালোকৰ হীৰা তুল্য জীৱন হ'ব। শিৱবাবাই কয়- এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) আৰু তোমালোকৰ সংযোগ মোৰ লগত।
তোমালোকে হীৰা তুল্য জীৱন পোৱা সেয়েহে এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। যিমানেই শিৱবাবক স্মৰণ কৰিবা সিমানেই
দেহী-অভিমানী হ'বা তেতিয়া মায়াই প্ৰহাৰ নকৰিব।

বাপদাদাৰ সদায় সন্তানসকলৰ ওপৰত দৃষ্টি থাকে। যদি সন্তানসকলৰ অলপো নীতিবিৰুদ্ধ চলনে পিতাৰ নাম বদনাম
কৰে। গতিকে শিক্ষা দিবলগীয়া হয় - এনেকুৱা কাম নকৰিবা। নাম বদনাম কৰোঁতা সকলৰ কাৰণে কোৱা হয় সৎগুৰুৰ
নিন্দক তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। এনেকুৱা কোনো ওলোটা কৰ্ম কৰিব নালাগে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা- যিমানেই

পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানেই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। স্মৰণত থকা জনকেই দেহী-অভিমানী কোৱা হয়। দেহ-অভিমান থাকিলে মায়াৰ প্ৰহাৰ তীব্ৰ হ'ব। লক্ষ্য অতি উচ্চ। স্কলাৰচিপ্ লয়। কিমান ব্ৰাহ্মণ হ'বলৈ আছে। গোৱা হয় ৩৩ কোটি দেৱী-দেৱতা। বিজয় মালাত তেওঁলোকেই আহে যি দেহী-অভিমানী হয়। দেহ-অভিমানী হোৱা মানে মায়াৰ প্ৰহাৰ হোৱা। দেহী-অভিমানী হোৱা মানে পিতাৰ হোৱা। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁ পিতাও, প্ৰেমিকো। অপাৰ সুখ দিওঁতা। কোৱা হয় তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছো। তোমালোক মাথোন শ্ৰীমতত চলা। শ্ৰীমতে কয় দেহী-অভিমানী হোৱা। দেহ-অভিমাণে তোমালোকৰ নাও ডুবাই পেলালে। মায়াই তোমালোকক দেহ-অভিমানী বনায়। আত্মিক পিতাক সকলোৱে পাহৰি গৈছে। এতিয়া পিতাই আহি পৰিচয় দিছে। তোমালোকে নিজক অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবা। মোৰতো শিৱবাবা আৰু সম্পত্তি (স্বৰ্গৰ ৰাজ্য), সিমানেই। দেহ-অভিমানত আহি 'মোৰ' বুলি যদি কোৱা তেন্তে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য ল'ব নোৱাৰিবা। আমি আত্মা হওঁ- এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰা। আত্মাই পৰমাত্মা - এইয়া যি জাৰৰ বুদ্ধিত সোমাই আছে সেয়া উলিয়াই দিয়া। এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ নাও পাৰ হৈ যাব। শ্ৰীমতত চলা। দেহী-অভিমানী নহ'লে মায়াই নাও ডুবাই দিব। এনেকুৱা বহুতৰ নাও মায়াই ডুবাই দিছে কিয়নো শ্ৰীমতত নচলে। এইয়া হল যুদ্ধক্ষেত্ৰ। তোমালোকে কোনো কথাতে হাৰিব নালাগে। কামৰ ভূতে একবাৰে টুকুৰা-টুকুৰ কৰি দিয়ে। দ্বিতীয়তে হৈছে ক্ৰোধৰ ভূত। ক্ৰোধত এজনে আনজনক মাৰি শেষ কৰি দিয়ে। যাদবৰ ক্ৰোধ বাঢ়িব। একেবাৰে যেন চৈতান হৈ যাব। ক্ৰোধো বহুত ডাঙৰ শত্ৰু। কামক জিকিব নোৱাৰিলে পৰিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হ'ব নোৱাৰিবা। ক্ৰোধ ৰূপী শত্ৰুও এনেকুৱা যিয়ে নিজকো আৰু আনকো দুখ দিয়ে। এইয়াও লিখন। এতিয়া যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱে কি কৰে? সেই কথাও তোমালোকেহে জানা। এইয়া হৈছে পাণ্ডৱ চৰকাৰ। এতিয়া তোমালোকে দেখিছা পাণ্ডৱৰ ৰাজ্যতো নাই। তিনি খোজ ভূমিও নাপায়। তেওঁলোকৰ চোৱা কেনেকুৱা দপদপনি। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত বহুত কম আছে যি নাৰায়ণী নিচাত থাকে। আন সকলো নিচাতে লোকচান হয়। দেহ-অভিমানত আহিলে বহুত লোকচান হয়। গতিকে পিতাই বুজায় - তোমালোকে সদায় শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিবা। এনেকৈ নাভাবিবা যে এই ব্ৰহ্মাই জ্ঞান দিয়ে। বুজোৱা হয় - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। শিৱবাবাই কয় মোৰ লগত যোগ লগোৱা। এই ব্ৰহ্মাইও মোৰ লগত যোগ লগায়। মোক স্মৰণ কৰিলে মই সহায় কৰি থাকিম। দেহ-অভিমানী হ'লে মায়াই প্ৰহাৰ কৰি থাকিব আৰু লগতে ইজনে সিজনক দুখ দি থাকিব। ইয়াৰ ভিতৰতো দুটা হৈছে ডাঙৰ শত্ৰু। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই, নহয় জানো। কাম-ক্ৰোধ হৈছে প্ৰত্যক্ষ বিকাৰ (ৰিপু)। মোহ-লোভ আদিতো গুপ্ত হয়। গতিকে এই ভূতবোৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগিব।

পিতাই কয় এতিয়া তোমালোকে পুতিনি খোজ ভূমিও নোপোৱা, মই আকৌ তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাওঁ। পিতাৰ অন্তৰে সদায় বিচাৰে সন্তানৰ নাম হওক। কোনোবাই যদি সোধে যে তুমি কাৰ সন্তান, তেতিয়া নিমিষতে উল্লাসিত হৈ উত্তৰ দিব লাগে - পিতাই সন্তানসকলক বহুত উচ্চ বনাইছে। লৌকিক সন্তান কোনোবা ইঞ্জিনিয়াৰ, কোনোবা উকিল, কোনোবা অন্য কিবা হয়- তেতিয়া পিতা আনন্দিত হয়। কোনোবা কোনোবা সন্তানেতো পিতাকৰ সন্মান হানি কৰিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰে। তোমালোকেতো পিতাৰ সন্মান বঢ়াব লাগে। কুল কলংকিত সন্তানৰ কাৰণেতো ক'ব মৰি থকাই ভাল আছিল। এই পিতাইও এনেকৈ ক'ব তুমি কামী, ক্ৰোধী হৈ ঈশ্বৰীয় কুল কলংকিত কৰা। পিতাৰ পৰাতো পুৰা অধিকাৰ ল'ব লাগে। দেখিছা নহয়, এই মম্মা-বাবাই প্ৰথম নম্বৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। গতিকে কিয়নো আমি তেওঁলোকৰ সিংহাসন জয় কৰি নলওঁ। সঁচাকৈ তোমালোকে মাঁ-পিতাৰ সিংহাসন জয় কৰা, নহয় জানো। সন্তান সিংহাসন বহিলে, নিজে তললৈ নামি আহিব। এতিয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। পিতাই কয় ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্তি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা। প্ৰজাত যাব নালাগে। নাৰায়ণী নিচা থাকিব লাগে। যদিও প্ৰজাৰ ভিতৰতো বহুত ধনৱান থাকে, কিন্তু তথাপি তেওঁলোকক প্ৰজা বুলিয়েই কোৱা নহ'ব জানো। ৰজাতকৈও প্ৰজাৰ ভিতৰত চহকী থাকে। এই সময়ত চৰকাৰ দেউলীয়া। ধাৰ লয় গতিকে প্ৰজা চহকী নহ'ল জানো। পিতাই বুজায়- তোমালোকে জানা ভাৰতৰ চৰকাৰ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল, এতিয়া পুনৰ হৈ আছে। পিতাৰ

শ্রীমতত চলিলে নাও পাৰ হৈ যায়। শ্ৰেষ্ঠ হৈ যাবা। নহ'লে মায়াই খাই পেলাব। বহুতক খাই পেলালে। ইয়াৰ পৰা ওলাই গ'ল, লাখপতি হৈ গ'ল। পাচলি বিক্ৰী কৰোতা আজি কৌটিপতি হৈ গ'ল। বাবাৰ ওচৰলৈ আহে, কয় বাবা এতিয়াতো পইচা বহুত হৈ গ'ল। বাবাই কয় তোমাৰ ওপৰত বোজা বহুত আছে, শিৰবাবাৰ পৰা তুমি পালনা বহুত লৈছা। ধাৰ হ'ল নহয়, গতিকে খবৰদাৰ হৈ থাকিবা। তেতিয়া তেওঁও বুজি পায় বোজা আতৰাই লওঁ। এনেকুৱা বহুত লগ পোৱা যায়। কৰাচিত তোমালোক সন্তানসকল পলাই আছিল। কিবা লৈ আহিছিল নে? একোৱেই লৈ অহা নাছিল? শিৰবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰা তোমালোকৰ প্ৰতিপালন হ'ল। যি কেইজন পিচলৈ শিৰবাবাৰ ওচৰত সমৰ্পিত হৈছিল তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পালন-পোষণ হ'ল। সেই বাবাই জানিছিল জানো যে এওঁলোক লগহৈ এনেকৈ আহি যাব। শিৰবাবাই তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত সুমুৱাই দিলে আৰু ভট্টি তৈয়াৰ হ'বলগীয়া আছিল, গতিকে সকলো ল'ৰি-ধাপৰি আহি গ'ল। গতিকে ভৰণ-পোষণৰ কাৰণেও কোনোবা বলিহাৰ হ'ল। আকৌ তাৰ মাজৰ পৰা কোনোবা পলাই গ'ল। মায়াই হৰুৱাই দিলে। মায়াও কোনো কম সমৰ্থৱান নহয়। এতিয়া ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগিব, বাবাৰ স্মৃতিৰে। 'যোগ' বুলি নক'বা। কোনো সন্তানে ক'য় যোগত বহুওৱা। কিন্তু ইয়াৰ অভ্যাস হৈ গ'লে চলোঁতে-ফুৰোঁতে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰিবা। নতুন সকলকো এইটো শিকাব নালাগে যে যোগত বহা। নতুন সকলক তোমালোকে নিজৰ সন্মুখত বহুৱালে তেওঁলোক নাম ৰূপত ফাঁচি যায়। অনুভৱ এনেকুৱা কৰে, সেইবাবে মানা কৰা হয়। মাক-পিতাক জানো একে ঠাইতে থাকি স্মৰণ কৰা হয়? তোমালোকে উঠোতে-বহোতে, সেৱা কৰোতে বাবাক স্মৰণ কৰা। বাবাৰ যি অতি মৰমৰ হ'ব, তেওঁ ৰাতি জাগিও স্মৰণ কৰি থাকিব। এনেকুৱা আটাইতকৈ মৰমৰ বাবা, যাৰ দ্বাৰা আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ, তেওঁকনো কিয় স্মৰণ নকৰিম।

পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা অগাধ সুখৰ অধিকাৰ পোৱা যায়। তোমালোকে এতিয়া পৰাই পুৰুষাৰ্থ কৰা, যত্ন কৰা যাৰ বাবে জন্ম-জন্মান্তৰ ঈশ্বৰীয় প্ৰালন্ধ তোমালোকে ভোগ কৰা। এনেকুৱা নহয় যে তাত সত্যযুগত তোমালোকে এনেকুৱা কৰ্ম কৰা তেতিয়াহে ৰাজকীয় পদ পোৱা। নহয়, ইয়াৰেই পুৰুষাৰ্থ প্ৰালন্ধ লাভ কৰা। বহুত শ্ৰেষ্ঠ পদ। এনেকুৱা বহুত আহিল পিছত আচৰিত ভাবে শুনিলে, শুনালে আৰু পলাই গুচি গ'ল। বহুতে সেৱা কেন্দ্ৰও স্থাপন কৰিলে, পিছত পলালে, অধঃপতিত হৈ গ'ল..। কোনোবাই সেৱাকেন্দ্ৰ স্থাপন কৰিও লাহে-লাহে অধঃপতিত হৈ যায়। মায়াও আচৰিত নহয়নে। মায়াই তৎক্ষণাৎ নাকত ধৰি লয় সেইবাবে পিতাই কয় - নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। বুজিবা যে শিৰবাবাই বুজাইছে। এওঁতকৈ মম্মা তীক্ষ্ণ। বাবা নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী হয়। তোমালোক সন্তানসকলেও বুজিব লাগে, আমি নিৰাকাৰ হওঁ, নিৰহংকাৰী হ'ব লাগে, তেতিয়াহে উত্তৰাধিকাৰ পাম। দেহ অভিমান আহিব নেলাগে। বহুত মৃদুভাষী হ'ব লাগে। তাত মায়া নাথাকে। গতিকে কিয়নো পিতাৰ পৰা অধিকাৰ লৈ নলওঁ, বাবাৰ সোঁহাত হৈ নাযাওঁ। সেয়া কোন হয়? যিয়ে সেৱাকেন্দ্ৰ স্থাপন কৰে। কিমান শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য কৰে, কিমানৰ যে কল্যাণ কৰে। কোনোবাই আকৌ সেৱাকেন্দ্ৰ স্থাপন কৰি গুচি যায়। তাৰো ফল পাই যায়। এফালে জমা, আনফালে নাইকিয়া হৈ যায়। এয়াতো পিতাই জানে। ব্ৰহ্মাইও জানিব পাৰে। এই এজনেই মুৰব্বী সন্তান। তোমালোক সকলো হৈছা নাতি-নাতিনী। তোমালোকে জানা মম্মা এক নম্বৰত যায়। বাবা দ্বিতীয় নম্বৰত আহে। গতিকে মাতাসকলৰ বহুত মান দিব লাগে। বাবাই কয় বন্দে মাতৰম্, গতিকে সন্তানসকলেও বন্দে মাতৰম্ কৰিব লাগে। মাতাৰ অবিহনে উদ্ধাৰ হ'ব নোৱাৰে। বাস্তৱত সকলোৱে হৈছে সীতা। সকলো প্ৰেমীকা - এজন প্ৰেমিকৰ অথবা সকলোৱেই এজন পিতাৰ সন্তান। পিতাই নিজেই কয় বন্দে মাতৰম্। যেনেকুৱা কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি সন্তানেও তেনেকুৱা কাম কৰিব। গতিকে মাতা সকলক চম্ভালিব লাগে। এওঁলোকৰ ওপৰত অত্যাচাৰ বহুত হয়। কোনোবাই যদি বিঘ্ন আনে তেতিয়াও বেচেৰী মাতাসকল বান্ধ খাই যায়। পাপৰ কলহ এনেকৈয়ে ভৰে, অসুৰে যেতিয়া মাৰে তেতিয়া পাপাত্মা হৈ যায়। হওঁতেতো সকলো ড্ৰামা অনুসাৰে, ইয়াক কোনেও নাইকিয়া কৰিব নোৱাৰে। কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ সকলোৱে নিজৰ অধিকাৰ ল'ব। সাক্ষাৎকাৰ হয়- কোন ভাল সহায়কাৰী হয়। শিৰবাবাই কয় - মইতো দাতা হওঁ, একো নলওঁ। যদি এইটো মনোভাৱ আহে যে মই দিওঁ, অহংকাৰ যদি আহিল তেন্তে তেওঁ মৰিল। শিৰবাবাইতো কয় - তোমালোকে পাথৰ-শিলগুটি দি তাৰ পৰিৱৰ্তে কিমান

লোৱা! বাবা সদায়ে দাতা। শিৱবাবাক মই দিওঁ- এইটো কেতিয়াও বুদ্ধিত আহিব নালাগে। মই এটকা দি লাখ লওঁ, ২১ জন্মৰ কাৰণে ৰাজ্য-ভাগ্য লওঁ। পিতা হৈছে সংগতি দাতা, জোলোঙা ভৰপূৰ কৰোঁতা। দান গুপ্ত ভাবে কৰিব লাগে, বাবাও গুপ্ত। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) দেহ-অভিমানী হৈ মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী নিশ্চয় হ'ব লাগিব। ৰাতি জাগিও অতি মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।
- (2) পিতাৰ সমান নিৰাকামী, নিৰহংকাৰী হ'ব লাগে। শিৱবাবাক দিওঁ - এইয়া সংকল্পতো আনিব নেলাগে।

*বৰদান:- অলৌকিক ৰীতিৰ লেন-দেনৰ দ্বাৰা সদায় বিশেষত্ব সম্পন্ন হওঁতা উদাৰ হৃদয়ৰ হোৱা।

যেনেদৰে কোনো মেলালৈ যাওঁতে পইচা দিয়া আৰু কিবা বস্তু লোৱা। লোৱাৰ আগতে দিব লগা হয় গতিকে এই আত্মিক মেলাতো পিতাৰ পৰা অথবা এজনে আন জনৰ পৰা কিবা নহয় কিবা লোৱা অৰ্থাৎ নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰা। যেতিয়া কিবা গুণ অথবা বিশেষত্ব ধাৰণ কৰা তেতিয়া সাধাৰণতা স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব। গুণ ধাৰণ কৰিলে দুৰ্বলতা স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব। গতিকে এয়াই দিয়া হৈ যায়। প্ৰতি ছেকেণ্ডত এনেকুৱা লেন-দেন কৰাত উদাৰ হৃদয়ৰ হোৱা তেতিয়া বিশেষত্বৰে সম্পন্ন হৈ যাব।

*শ্লোগান:- নিজৰ বিশেষত্বসমূহ প্ৰয়োগ কৰা তেতিয়া প্ৰতিতো খোজতে প্ৰগতিৰ অনুভৱ হ'ব।

!!ওম শান্তি!!

***